

ИЛЯ ИЛФ, ЕВГЕНИЙ ПЕТРОВ САВАНАРИЛО

Превод от руски: Лиляна Минкова, Миряна Башева, 1979

chitanka.info

САВАНАРИЛО^[0]

Странен разговор се водеше в една от преградените с шперплат стаи на Изогиз^[1].

Редакторът. Скъпи Константин Павлович, видях вашия плакат... Един момент, да заключа вратата, че да не ни чуе някой...

Художникът. *(усмихва се болезнено).*

Редакторът. Знаете ли, Константин Павлович, не очаквах това от вас. Какво сте нарисували? Вижте сам!

Художникът. Как какво? Всичко съответствува на темата „Повече внимание на общественото хранене“. Във фабрика-кухня млада келнерка сервира обед. Да не би да съм сбъркал текста? *(Декламира уплашено.)* „В къщи мръсотия, бълхи и помия гола — при нас супа и пържола. В къщи примус, хляб, от мухъла зелен, а при нас — пържола «африкен»“.

Редакторът. Не, не... Текстът си е абсолютно верен. Но това какво е?

Художникът. Келнерка.

Редакторът. Не, не, ей това тук! Ей туй *(Сочи с пръст.)*

Художникът. Блузка.

Редакторът. *(проверява добре ли е заключена вратата).* Не го увъртайте. Кажете какво има под блузката.

Художникът. Гърди.

Редакторът. Ето на, виждате ли. Добре, че веднага забелязах. Тези гърди трябва да изчезнат.

Художникът. Не разбирам. Защо?

Редакторът. *(свенливо).* Прекалено са големи. Бих казал дори, че са огромни, другарю, огромни.

Художникът. Хич даже не са огромни. Малка, класическа гръд. Афродита Анадиомена. Или, да речем, „Почиващата Венера“ на

Канова... Освен това надникнете в края на краищата в известното изследване „Брусте унд бюсте“ на немския професор Андерфакт, който с цифри в ръцете доказва, че гърдите на съвременната жена са значително по-развити от тези на античната... А пък аз съм нарисувал антични.

Редакторът. Е, та какво от това, че са големи? Не бива да допускаме подобен самотек. Гърдите трябва да се организират! Не забравяйте, че този плакат ще го гледат жени и деца. И дори възрастни мъже.

Художникът. Чак смешно ми става. Та моята келнерка е облечена. И освен това гърдите ѝ въпреки всичко са малки. Ако се съпоставят с големината на краката, те са тридесет и трети номер — не повече.

Редакторът. Значи, трябвало е да вземете детски номер — двадесет и осми. И изобщо стига сме спорили. Всичко е ясно. Гърди — това е неприлично.

Художникът (уморено). А колко големи трябва да бъдат според вас гърдите на една келнерка?

Редакторът. Колкото може по-малки.

Художникът. Все пак бих искал да зная точно.

Редакторът. (мечтателно). Най-добре щеше да е изобщо да ги нямаше.

Художникът. Тогава да нарисувам мъж?

Редакторът. Не, чист, стопроцентов мъж няма смисъл. Нали трябва да агитираме и за въвличането на жените в производството.

Художникът (радостно). Бабичка!

Редакторът. Ще ми се все пак да е младичка. Но без тези... признаци. Съгласете се все пак, че това е двусмислено.

Художникът. Ами бедра? Бедрата може ли?

Редакторът. Какво говорите, Константин Павлович! Бедрата! Изключено! Остава само и пагони да изрисувате. Лампаси! И тъй, взехте си бележка, нали?

Художникът (тръгва си). Налага ми се. Щом няма друг изход. Довиждане.

Редакторът. Довиждане, приятелю. Един момент. Извинете, вие женен ли сте?

Художникът. Да.

Редакторът. Лошо. Срамота. Е хубаво, довиждане...

И художникът се повлече към къщи да замаже класическата гръд с плътен гваш.

И я замаза.

Добродетелта (*лицемерие плюс превземки от щата Масачузетс, плюс заешка паника*) възтържествува.

В киното престанаха да ангажират красиви момичета. Режисьорът се чудеше как да се оправдае пред артистката, как да ѝ го каже и мъкнаше:

— Вие сте несъмнено даровита... и дори талантлива. Но сте такава една... с физически недостатъци. Стройна сте като киевска топола. Такава сте една, да прощавате, хубавица. Ах, по дяволите! „В музиката би била капричио, в скулптурата — статуетка-ренесанс.“ С една дума, такава, каквато сте, е просто невъзможно. Какво ще каже обществеността, ако ви види на екрана?

— Не сте прав, Люцифер Маркович — възразяваше артистката, — от година насам (*нали знаете, че вече никой не ме ангажира*) изглеждам много зле. Вижте каква бръчка имам на челото. И косата ми се прошари.

— Оставете бръчките! — ядосваше се режисьорът. — Разбирам да имайте торбички под очите! Или дълбоко хлътнала уста. Тогава друго щеше да е. А вашата уста каква е? Вишнева градина. Все едно „о, виж — небе, осеяно с елмази“. Усмийте се. Точно така! Тридесет и два зъба — всичките до един! Бисери! От Кореком! Не, невъзможно е да ви ангажирам. И походката ви една грациозна! Полъх на пролетта! Да ти се отце да гледаш!

Артистката се разплака.

— Защо съм толкова нещастна? Талантлива съм, а пък не съм саката.

— Всяко стадо си има мърша — забеляза сухо режисьорът. — Какво да ви правя? Я се опитайте да се прегърбите. Още, още, още малко. Още. Не можете ли? Къде е асистентът? Другарю Станински, окачете ѝ на врата две-три подкови. Не, не от филма „Ръбестите болтчета“, ами истински, железни. Е как е, миличка, сега по-лесно ли ходите? Е, чудесно. Едното око ще трябва да го вържем с черен парцал. То пък толкова симетрично разположени очи! В такъв вид може и да

ви дам епизодична роля. Защо плачете? Е-ех, кой може да проумее женското сърце?

Мюзикхола лицемерите го превзеха с един-единствен смел набег, който ще влезе несъмнено в историята на кавалерийското дело.

В превзетата сграда беше проведена поголовна сеч: На тридесетте девойки от балета бяха раздадени:

30 чифта чаплиновски ботуши... 30

30 чифта мъжки мустаци... 30

30 вехтошарски бомбета... 30

30 пасторски редингота... 30

30 чифта панталони... 30

Раздадени бяха нарочно много широки панталони, та да не би случайно да се очертае все пак вълшебната линия на крака.

Абонираните зрители бяха много учудени. В програмата обещаваха тридесет гърли, а се появиха тридесет измъчени същества с неопределен пол и възраст.

По време на танците от сцената долитаха сподавените ридания на фигурантките. Но зрителите мислеха, че това са шегички на Касиян Голейзовски — търсения, нюанси, полет на фантазията.

Но шегичките съвсем не бяха на Голейзовски.

Това са го вършили и продължават да го вършат мънички самодейни Саванароли. Те коригират великия майстор Мопасан, те изхвърлят от творбите му художествени подробности, които им се струват безнравствени, те се ужасяват, когато героят на романа се жени. Звукът на целувката е за тях по-страшен от взрив на снаряд.

Ах, как се боят, колко им е тежко и страшно да живеят на този свят!

Саванарола? Или поне Саванарило?

Не! Просто дърта глупава гувернантка, същата, дето не излизала на улицата, защото там може да срещне мъж. А мъже — това е неприлично.

— Че какво неприлично има? — питали я. — Те нали ходят облечени.

— Да, но под дрехите са все пак голи! — отговаряла гувернантката. — Не, не, мене няма да ме измамите!

[0] В заглавието се съдържа непредаваем в превода сатиричен ефект от съчетаването на името на доминиканския монах, проповедник на строг морал, Савонарола (1452 — 1498), и думата „рило“ — муцуна, зурла. — Б.пр. ↑

[1] Изогиз — Държавно издателство за изобразително изкуство. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.